

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Biroul permanent al Senatului
Bp. 186 / 17.06.2013

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
248 / 17.06.2013

917 / 17.06.2013
DATA 07.06.2013

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege privind modificarea și completarea Legii nr. 188/1999, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I-a nr. 365 din 29 mai 2007*”, inițiată de un grup de deputați – PSD (Bp. 186/2013).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea art. 98 din *Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, cu un nou alineat, alin. (3), prin care să se permită funcționarilor publici să rămână în activitate după îndeplinirea condițiilor pensionării pentru limită de vârstă, din dispoziția persoanei care are competența legală de numire în funcție.

II. Observații

1. Apreciem că această inițiativă legislativă ridică probleme de neconstituționalitate în raport cu prevederile art. 16 alin. (1), precum și ale art. 1 alin. (5) din Constituție, având în vedere următoarele:

Interpretarea pe care Curtea Constituțională a dat-o *principiului egalității în drepturi a cetățenilor*, în jurisprudența sa, a fost îndeaproape legată de sensul pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului l-a dat *principiului nediscriminării*. În acest sens, menționăm, ca deosebit de relevantă, *Decizia nr. 82/2012*, prin care instanța de contencios constituțional a reținut că „*violarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite*”.

Raportat la aceste criterii, semnalăm că prin inițiativa legislativă, se instituie o diferență de tratament juridic, pe de o parte, între funcționarii publici supuși regimului general reglementat prin Legea nr. 188/1999 și funcționarii publici supuși unor regimuri specifice, reglementate prin statute speciale, iar, pe de altă parte, între prima categorie de funcționari publici sus-menționată și alte categorii profesionale, cum sunt, spre exemplu, militarii, personalul diplomatic și consular sau salariații încadrați în baza contractului individual de muncă reglementat de *Legea nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

Apreciem că diferența de tratament juridic între categoriile de persoane sus-menționate nu este justificată în mod obiectiv și rațional, întrucât încetarea de drept a relațiilor de muncă, concretizate prin raporturi de serviciu sau de muncă, se face la data îndeplinirii condițiilor legale cumulative de vârstă standard și de stagiul minim de cotizare pentru pensionare, așadar după aceleași criterii pentru toate aceste categorii de persoane, fie că au calitatea de funcționari publici, cu statut general sau special, ori de personal încadrat în baza contractului individual de muncă.

Așa fiind, soluția legislativă preconizată privind posibilitatea continuării activității și după îndeplinirea cumulativă a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare, numai în cazul funcționarilor publici supuși statutului general reglementat prin Legea nr. 188/1999 este lipsită de un temei obiectiv și rezonabil care să justifice diferența de tratament juridic.

2. Semnalăm și lipsa de precizie și de previzibilitate a normelor textului noului **alin. (3) al art. 98**.

În acest sens, menționăm că, datorită modalității confuze de redactare și insuficienței de reglementare din conținutul acestui text, soluția legislativă

prezintă, prin prisma necesității asigurării accesibilității normei instituite, neajunsuri în interpretare și aplicare.

Astfel, în privința normei derogatorii instituite, textul alin. (3) al art. 98 face trimitere, în mod incorect, la dispozițiile lit. d) din cuprinsul alin. (1) al art. 98, ce prevăd încetarea de drept a raporturilor de serviciu la data îndeplinirii condițiilor legale cumulative de vârstă standard și de stagiul minim de cotizare pentru pensionare. Totodată, în textul alin. (3) al art. 98 se menționează în mod inutil, dar și incorect, că în situația ce face obiectul său de reglementare, nu operează „*pensionarea de drept*”.

Mai mult, semnalăm că textul alineatului sus-menționat nu prevede momentul în care poate fi dispusă continuarea raporturilor de serviciu în situația avută în vedere de această inițiativă legislativă. Acest moment nu ar putea fi cuprins decât într-un interval de timp anume determinat, anterior datei îndeplinirii condițiilor legale cumulative de vârstă standard și de stagiul minim de cotizare pentru pensionare, astfel încât, la acea dată să nu mai poată interveni încetarea de drept a raportului de serviciu.

În prezent, încetarea de drept a raportului de serviciu operează fără nicio formalitate la împlinirea vârstelor standard de pensionare pentru limită de vârstă și a stagiului minim de cotizare realizat în sistemul public, prevăzute în Anexa 5 la *Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice*, persoana care are competența de numire în funcția publică având doar obligația să emită actul de constatare a încetării de drept a raportului de serviciu.

Ca urmare, întrucât raportul de serviciu încetează de drept la data îndeplinirii condițiilor pensionării pentru limită de vârstă, rezultă că, acordul persoanei care are competența de numire în funcția publică, exprimat în orice formă, după încetarea raportului de serviciu este inefficient din moment ce solicitantului i-a încetat calitatea de funcționar public.

Or, continuarea activității după îndeplinirea condițiilor de pensionare pentru limită de vârstă nu poate fi dispusă prin voința unilaterală a persoanei care are competența de numire în funcția publică, în lipsa unor criterii obiective aplicabile tuturor potențialilor beneficiari.

Tot astfel, semnalăm și faptul că textul omite să prevadă perioada maximă de timp în care pot fi menținute raporturile de serviciu ale destinatarilor normei instituite prin soluția legislativă preconizată, precum și alte eventuale cerințe necesare menținerii acestor raporturi.

În acest context, menționăm că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut, în repetate rânduri, că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (Decizia nr. 189/2006, Decizia nr. 647/2006, Decizia nr. 903/2010, Decizia nr. 1/2012 sau Decizia nr. 26/2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie,

într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale.

Prin urmare, apreciem că această inițiativă legislativă nu întrunește exigențele de claritate, precizie și previzibilitate impuse de jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, iar neîndeplinirea acestor exigențe este incompatibilă cu principiul fundamental privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, republicată.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Victor Ponta

Domnului senator **George – Crin Laurențiu ANTONESCU**
Președintele Senatului